

ния..."(Шкорпил Вл., К. 1885: 50) Трябва да се подчертае, че в конкретното пространство на Сливенската планина те се намират почти изцяло в средната ѝ част. От запад на изток те са: Асеновска крепост, Маринено градище, Върло градище /Калето над Синия вир/, Маричино градище, Хисарлъка, Крепостта Камена, Крепостта над Моллова кория, известна с името Крепостта с кюпя и Кушбунарското кале, което е единствено на билото на планината. Разположението им е пряко съотносимо с проходи през планината и осигурява визуална връзка помежду им. А крепостта Хисарлъка е в пряка такава връзка с почти всички. Трябва да се отбележи, че позицията на тази крепост осигурява и цялостен поглед върху южните склонове на Сливенската планина.

Без да коментирам времето на изграждане на този „ред“ /вероятно най-плътно съотносим със средновековието/ ще кажа, че тези „калета“ присъстват във фолклорната история /най-вече в преданията/ с разнообразна информация - за създаването им, за обитаването им, за съкровища в тях и т.н. Не може да не впечатли „подреждането“ на тези крепостни съоръжения /в общ план на следващо ниво/ паралелно на основната част от комплекса Малка Света гора. В този смисъл може да се допусне наличие в някаква степен на пространствени взаимоотношения между тях, намерили място в представите за етнокултурно пространство, реализирани и възпроизвеждани чрез фолклорната история.

Стана дума, че с много активна позиция в нея и основен носител на информация е топонимът, чието съдържание е функционално обвързано с предания, легенди, обреди и т.н. И отново, като че ли най-красноречив и показателен е примерът с Крали Марко и местните названия, съотнасящи се с него. В Сливенско, както и в цяло българско, присъствието му е осезателно и преданията за него директно или контекстуално са носители и на друга информация. И Сливенската планина не прави изключение в това отношение